

Arrest

nr. 188 802 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, alsook X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 11 september 2010 een eerste aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen in hoofde van eerste verzoekende partij. De aanvraag wordt op 19 oktober 2010

ontvankelijk verklaard, doch op 15 februari 2012 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ongegrond verklaard.

1.2. Verzoekende partijen dienen op 5 april 2012 een tweede aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is andermaal gesteund op medische problemen in hoofde van eerste verzoekende partij. Op 21 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en omdat geen nieuwe elementen worden aangevoerd.

1.3. Verzoekende partijen dienen op 28 december 2012 een derde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is andermaal gesteund op medische problemen in hoofde van eerste verzoekende partij. Op 8 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en omdat geen nieuwe elementen worden aangevoerd. Verzoekende partijen stellen tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Verzoekende partijen dienen op 2 april 2013 een vierde aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is andermaal gesteund op medische problemen in hoofde van eerste verzoekende partij. Op 30 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en omdat geen nieuwe elementen worden aangevoerd.

1.5. Bij arrest nr. 118 061 van 30 januari 2014 vernietigt de Raad de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 8 februari 2013.

1.6. Op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, inzake de verblijfsaanvraag van 28 december 2012, een nieuwe beslissing tot onontvankelijkheid, ditmaal in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 22 mei 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[H., N.]

geboren op [...] te [...]

nationaliteit: Armenië

bij DVZ ook gekend als:

[H., N.] [RR ...]

geboren op [...] te [...]

nationaliteit: Armenië

en echtgenote:

[A., A.]

geboren op [...] te [...]

nationaliteit: staatloos

bij DVZ ook gekend als:

[A., A.] [RR ...]

geboren op [...] te [...]

nationaliteit: Armenië

en minderjarige kinderen:

[H., G.]

geboren op [...] te [...]

nationaliteit: staatloos

bij DVZ ook gekend als:

[H., G.] [RR ...]

geboren op [...] te [...]

nationaliteit: Armenië
[H., O.]
geboren op [...] te [...]
nationaliteit: staatloos
bij DVZ ook gekend als:
[H., O.] [RR ...]
geboren op [...] te [...]
nationaliteit: Armenië
[H., S.]
geboren op [...] te [...]
nationaliteit: staatloos
bij DVZ ook gekend als:
[H., S.] [RR ...]
geboren op [...] te [...]
nationaliteit: Armenië
Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.03.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20

december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het advies van een arts-adviseur van 14 maart 2014 waarnaar wordt verwezen en dat verzoekende partijen samen met deze beslissing ter kennis wordt gebracht, en dat bijgevolg kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de beslissing, luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.12.2012

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 27.11.2012 en de medische stukken d.d. 09.07.2012 en 02.04.2012 blijkt dat de beschreven PTSS actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is en blijft van louter speculatieve aard ook na vermeende suicidepogingen. Door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren. Enkel een beslissing dienaangaande in deze of gene zin kan deze impasse doorbreken en is een conditio sine qua non in het therapeutisch proces. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

1.7. Eveneens op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen, die verzoekende partijen samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

Dit zijn de overige bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring werden op 20 juni 2014 ingediend door (onder meer) eerste en tweede verzoekende partij, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun op dat ogenblik nog minderjarig kind S. H. Op 22 mei 2017 is S. H. echter meerderjarig geworden, zodat zijn ouders hem, vanaf die datum, niet langer in rechte kunnen vertegenwoordigen. S. H. kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

2.2. Verwerende partij werpt in haar nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op in zoverre het is gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, omdat verzoekende partijen

geen belang zouden hebben bij een nietigverklaring van deze aangevochten beslissingen. Na vernietiging van deze bestreden bevelen zou verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn bevelen af te geven aan verzoekende partijen, vermits zij zich bevinden in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Eveneens merkt zij op dat er sprake is van herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij benadrukt hierbij dat uit een bespreking van de middelen volgt dat een schending van hogere rechtsnormen, meer bepaald van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), niet blijkt.

Naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
2° *wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*
3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
4° *wanneer hij door de Minister geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;*
5° *wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengen-informatiesysteem of in de Algemene Nationale Gegevensbank;*
6° *wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;*
7° *wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;*
8° *wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*
9° *wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;*
10° *wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;*
11° *wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;*
12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”*

De Raad stelt vast dat, zoals verwerende partij zelf ook reeds aangeeft, verzoekende partijen de schending inroepen van hogere rechtsnormen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van hogere rechtsnormen ongegrond is, loopt verwerende partij vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad. Er kan aldus niet zonder

meer worden gesteld dat verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

Van een gebonden bevoegdheid is ook slechts sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée” (dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was). Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van onder meer het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal moeten afgeven na eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden bevelen steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Daarenboven heeft, blijkens de gegevens van het dossier, verwerende partij het klaarblijkelijk zelf ook nuttig en nodig geacht om de bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekende partijen ingediende verblijfsaanvraag op medische gronden. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent verwerende partij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verzoekers halen een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Het advies van de adviseur-arts is stereotiep en maakt een manifeste inschattingsfout. Daarenboven is het niet voorzien van een afdoende feitelijke en juridische motivering.

Verzoeker lijdt aan een zeer ernstige vorm van psychotische stoornis en posstraumatische stressstoornis, chronisch, mogelijks schizofrenie (zie stuk nr. 2 en 3). Hij vertoont reeds geruime tijd ernstige depressieve klachten met progressief toenemende klachten van angst, spanning en slapeloosheid. Hij is suïcidaal en deed het laatste jaar een aantal ernstige zelfmoordpogingen. Hij heeft ook ernstige psychotische symptomen, zoals auditieve en visuele hallucinaties en paranoïde. Hij is niet werk bekwaam en kan ook onmogelijk reizen gezien er een ernstig risico is op dissociatie door angst. De behandelende arts (die hem al ruim vier jaar behandelt) stelt ook duidelijk dat de kans op zelfmoord zeer groot is bij een verplichte terugkeer naar Armenië. Er bestaat ook een kans op agressie naar derden in dissociatieve toestand. Verder is er volgens de behandelende arts een ernstig risico op suicide bij terugkeer naar Armenië. Hij is namelijk erg paranoïde naar Armeniërs toe, gezien hij behoort tot een minderheidsgroep binnen Armenië en hij mishandeld werd door Armeniërs.

Verwerende partij is op geen enkel van deze elementen ingegaan. Het advies van de arts-adviseur is algemeen en stereotiep. In andere dossiers heeft dezelfde arts-adviseur exact hetzelfde summiere advies uitgebracht, terwijl de concrete aandoening en behandelingsnood toch geacht mag worden te verschillen. Psychische aandoeningen, PTSS en psychotische trauma's verschillen immers in hoe ze

zich manifesteren van persoon tot persoon. Geen twee mensen gaan op dezelfde manier met trauma om, hun omgeving al evenmin.

Overeenkomstig artikel 9ter § 3, 4° kan de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaren indien de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte die:

i. ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,

ii. ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,

iii. ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Het is de arts-adviseur die de ziekte moet aftoetsen aan alle drie gevallen. In casu stelt de arts-adviseur enkel en alleen algemeen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1 eerste lid. Met betrekking tot geval iii. stelt de arts-adviseur enkel dat gezien de behandeling van de aandoening door psychofarmaca louter symptomatisch is en niet-essentieel er actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Waarom de arts-adviseur, in weerwil van enige specialistische kennis ter zake, en in weerwil van de rechtspraak van het EHRM de aandoening van verzoekende partij kennelijk niet ernstig bevindt is hoogst opmerkelijk.

In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565105) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren 'the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost'. (vrije vertaling: "de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost").

Uw Raad oordeelde trouwens reeds in deze zin in – onder andere- arrest nr. 97196 van 14 februari 2013: "Opdat er aanleiding kan zijn tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient dus allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt derhalve geenszins dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn "gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Wel zal een banale ziekte worden uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM."

In de zaak Paramsothy t. Nederland (14492/03) van 14 november 2005 besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat ook psychische aandoeningen ernstige aandoeningen zijn die de bescherming van artikel 3 EVRM kan verdienen.

Het Europees Hof in het arrest van 4 juli 2006 van Karim t. Zweden (24171/05) heeft eveneens vastgesteld dat wanneer er een geestelijk gezondheidsprobleem wordt aangevoerd in samenhang met een zelfmoordrisico er dient na gegaan te worden in welke mate het zelfmoordrisico reëel en concreet is. Voorts dient er door de Staat nagegaan te worden welke voorzorgsmaatregelen er dienen genomen te worden om zelfmoord te voorkomen. (Zie ook M. MAES, Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, T.Vreemd. 2013 – 1, pg. 19-39).

In casu stelt de arts-adviseur laconiek dat posttraumatische stress een aandoening is die spontaan in de positieve zin zou evolueren en dat de plaats van behandeling niet ter zake doet. Met betrekking tot de noodzakelijke behandeling stelt de arts-adviseur dat de behandeling van de aandoening door psychofarmaca louter symptomatisch is en niet-essentieel er actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Ook stelt hij dat "het risico op suïcide is en blijft van louter speculatieve aard ook na vermeende suïcidepogingen". De behandelende arts heeft in zijn verschillende medische attesten echter duidelijk aangehaald dat er in het verleden reeds verschillende zelfmoordpogingen zijn geweest. De arts-adviseur spreekt van 'vermeende' zelfmoordpogingen. De arts-adviseur heeft verzoeker echter nog nooit gezien noch gesproken. Hij heeft enkel de verslagen gelezen van de behandelende arts die verzoeker al ruim vier jaar volgt. Als de behandelende arts attesteert dat er vijf zelfmoordpogingen zijn geweest, dan kan de arts-adviseur niets anders dan dit te aanvaarden en dient hij te motiveren waarom

hij denkt dat dit in de toekomst niet meer zal gebeuren. De kans dat dit in de toekomst effectief opnieuw zal gebeuren, is namelijk groot. Het zelfmoordrisico is, in tegenstelling tot wat verwerende partij aanhaalt, zeer reëel en concreet.

De motivering van verwerende partij is in flagrante tegenspraak met de rechtspraak van het EHRM, met het gezond verstand, met wat algemeen gekend is over PTSS en met wat verzoekers behandelende arts, een specialist, verscheidene malen heeft geattesteerd. De arts-adviseur brengt overigens enkel een advies uit t.o.v. verzoekers PTSS en niet ten opzichte van de andere bovenvermelde psychische aandoeningen van verzoeker, zelfs al hebben deze laatste een andere behandelingsnood dan de PTSS. Ook de motivering dat “door een dergelijke aandoening aan te wenden om een regularisatie tot verblijf te bekomen, wordt het genezingsproces ervan niet in de hand gewerkt omdat betrokkene er baat bij heeft zich conform de diagnose te blijven affirmeren” is onbegrijpelijk. De arts-adviseur lijkt hierbij te insinueren dat wat verzoeker heeft, geen echte ziekte is en dat verzoeker het allemaal veinst. Dergelijke uitspraken zijn beledigend voor elke patiënt die aan dergelijke aandoeningen lijdt, maar zijn bovenal niet onderbouwd en fout. Ze geven blijk van algemene veronderstellingen zonder dat deze aan verzoekers situatie werden getoetst. Wat de grond is die verwerende partij toelaat te stellen dit allemaal te zeggen daar heeft verzoeker, samen met Uw Raad en de rest van de medische wereld, het raden naar. Het lijkt evident maar het is vermeldenswaardig om duidelijk te stellen dat een psychiater geen generalist is, maar een gespecialiseerde arts. Psychiatrie voor volwassenen is een specialisatie-opleiding voor artsen waarvan de duur 5 jaar bedraagt. Dit zijn dus 5 aanvullende jaren bovenop de opleiding geneeskunde. De arts-adviseur is geen psychiater. Gelet op de overvloedigheid van bovenstaande attesten, gelet op de eenduidigheid van deze attesten, en gelet op het feit dat verzoeker in continue behandeling is geweest bij een psychiater, kan de adviseur-arts, die geen specialist is en verzoeker aan geen enkel onderzoek onderworpen heeft, niet gevolgd worden als deze stelt dat een ernstig en actueel gevaar voor verzoeksters gezondheid ontbreekt.

Dat de arts-adviseur er in slaagt om in weerwil van enige specialistische kennis ter zake en in weerwil van deze beschrijving en de rechtspraak van het EHRM de aandoening van verzoeker kennelijk niet ernstig te vinden is hoogst opmerkelijk.

Het is prima facie duidelijk, en het wordt ondersteund door attesten van een gespecialiseerde arts die verzoeker reeds vier jaar opvolgt, dat de aandoeningen van verzoeker ernstig zijn en dat ze zijn waardigheid in de zin van artikel 3 EVRM serieus in het gedrang brengen.

Daarnaast bepaalt het laatste luik vervat in artikel 9ter dat men in aanmerking komt indien er bij terugkeer een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit criterium vereist bijgevolg dat er gekeken wordt of er sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst. Men kan niet louter op basis van verzoekers' ziekte en zonder de behandelingsmogelijkheden (beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling) in het land van herkomst te bekijken, bepalen of dit laatste criterium vervat in artikel 9ter Vreemdelingenwet al dan niet vervuld is.

Wat betreft de noodzakelijke behandeling is het onbegrijpelijk en kennelijk onredelijk hoe de arts-adviseur er toe komt de behandeling van de aandoening door psychofarmaca louter symptomatisch en niet-essentieel te noemen en daaruit af te leiden dat er actueel geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de aangebrachte medische elementen blijkt duidelijk dat de noodzakelijke behandeling niet enkel medicamenteus is, maar dat er regelmatige psychotherapeutische gesprekken en psychiatrische consultaties (bijna wekelijks) zijn. Uit niets lijkt het af te leiden dat de medicamenteuze behandeling louter symptomatisch of niet-essentieel zou zijn. De arts-adviseur heeft hier ook geen enkele motivering over opgenomen. Niet alleen maakt dit een schending uit van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, de arts-adviseur heeft ook nagelaten na te gaan of de medicamenteuze behandeling, de psychotherapie en de psychiatrische consultaties en de mantelzorg effectief bestaan en toegankelijk en betaalbaar zijn in Armenië. Louter op basis van verzoekers' ziekte kan men immers deze conclusie niet trekken. Bovendien stelt de behandelende arts ook duidelijk dat behandeling in Armenië onmogelijk is gezien patiënts wantrouwen t.a.v. Armeniërs en gelet op het feit dat de oorzaak van verzoekers psychische problemen ligt in het trauma dat hij in zijn land van herkomst opliep. Hierover nam de arts-adviseur geen enkele motivering op. Nochtans houdt een terugkeer naar dit land hierdoor dus mogelijks verregaande gevolgen in voor de medische toestand van verzoeker. Het is dan ook helemaal niet zo vanzelfsprekend als verwerende partij laat uitschijnen dat verzoeker geen onmenselijke of vernederende behandeling zou ondergaan bij een eventuele terugkeer. Verwerende partij had op z'n minst de link tussen de aandoening van verzoeker en zijn land van herkomst moeten natrekken. Doordat verwerende partij nalaat op dit punt te motiveren, schendt zij de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht, zoals reeds door uw Raad geoordeeld:

“[...] il ressort clairement tant de la demande d'autorisation elle-même que des certificats médicaux y annexés qu'il existe une corrélation entre l'état de santé de la première requérante et son pays d'origine. Ainsi le médecin traitant a formellement déconseillé le retour de la requérante en Arménie en précisant :

« lien de cause à effet entre son pays d'origine et son état médico-psychologique ». Cet élément était d'ailleurs encore souligné par la demande d'autorisation de séjour elle-même. Il ressort du dossier administratif que la partie défenderesse disposait de ces documents au moment de la prise de la décision. Force est dès lors de constater que la partie défenderesse ne pouvait, sous peine de méconnaître ses obligations rappelés supra, éluder l'analyse de cet élément et se borner en termes de motif à renvoyer à l'avis du médecin conseil qui estime que : « du point de vue médical, qu'il n'existe aucune contre-indication à un retour vers le pays d'origine ». Dès lors que la partie défenderesse n'a nullement abordé cet aspect de la demande dans la décision attaquée, elle n'a pas permis à la requérante de comprendre les motifs de la décision entreprise." (RvV 31 januari 2012, nr. 74 439.)

Eveneens volgens de rechtspraak van uw Raad, moeten ook persoonlijke omstandigheden van de door ziekte getroffen persoon in acht worden genomen. Met betrekking tot de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM, is uw Raad van oordeel dat factoren die op zich genomen misschien geen schending uitmaken in combinatie met andere factoren wel een schending kunnen uitmaken. Er wordt benadrukt dat alle omstandigheden, zoals de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst, de toegankelijkheid ervan en ook de beschikbare familiale en sociale opvang in het herkomstland hiertoe relevant is:

"Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst, en in mindere mate de toegankelijkheid ervan, alsook met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst, indien dit vereist is en indien hierover gegevens bekend zijn. [...]" (RvV nr. 97 196 van 14 februari 2013). Met betrekking tot Armenië moet er met andere woorden niet enkel onderzocht worden of de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is. Er dient ook nagegaan te worden door verwerende partij of verzoeker op sociale en familiale opvang zal kunnen rekenen. Zeker met betrekking tot het type geestesstoornis waar verzoeker onder lijdt is familie en sociale omgeving van enorm belang. Dit zijn factoren die in combinatie met elkaar en verzoekers aandoening tot een schending van artikel 3 EVRM kunnen leiden. De verwerende partij had dit dan ook moeten onderzoeken en hieromtrent moeten motiveren. De bestreden beslissing schendt ook in die zin artikel 3 EVRM.

Tot slot dient aangehaald te worden dat in het medisch attest van 27 december 2012 duidelijk aangehaald werd dat verzoeker onmogelijk kan reizen. De beslissing van 8 februari 2013 motiveerde hier niets over. Daarom besloot Uw Raad om de beslissing te vernietigen. In de huidige beslissing onderzocht de arts-adviseur de onmogelijkheid om te reizen van verzoeker wederom niet. In zijn advies is hierover niets te vinden. Nochtans moet hiermee rekening gehouden bij de beoordeling van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Door dit niet te doen, schendt verwerende partij duidelijk de motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat de arts-adviseur concludeerde dat een er voor verzoeker geen behandeling noodzakelijk is, zonder dat dit weerslag vindt in het administratief dossier en zonder dat de arts-adviseur een onderzoek voerde, en blijkbaar alle medische informatie die werd aangebracht in de wind heeft geslagen. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met alle relevante elementen van het dossier, zoals de familiale en sociale opvang in Armenië. Ten derde ging verwerende partij manifest onzorgvuldig te werk door te besluiten dat artikel 9ter Vreemdelingenwet niet van toepassing is, hoewel op geen enkel moment gekeken werd of verzoeker een reëel risico loopt voor zijn leven en fysieke integriteit, of op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in zijn land van herkomst. Tot slot werden zowel artikel 9ter Vreemdelingenwet als artikel 3 EVRM te beperkend geïnterpreteerd, en werd verzoeker onterecht uit het toepassingsgebied van deze bepalingen uitgesloten.

Uit artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. Verwerende partij heeft dit niet gedaan. De motivering omtrent het feit dat een behandeling niet noodzakelijk zou zijn en waarom er dus geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling is manifest ontoereikend, en kan deze de beslissing niet schragen.

Zonder toegang tot de noodzakelijke behandeling en opvolging door specialisten zal verzoekers' gezondheid er zwaar op achteruit gaan. Een gedwongen terugkeer van verzoeker zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM."

3.2. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste en enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In antwoord op de grieven van verzoekende partij laat verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

[...]

Uit het administratief dossier blijkt dat het medisch dossier van verzoekende partij door de arts-adviseur aan een uitvoerig en degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoeningen kennelijk niet voldoen aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Inderdaad wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd medisch advies van de arts-adviseur, beslist dat de aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, waarna nopens alle door de verzoekende partij voorgehouden medische aandoeningen op zorgvuldige wijze werd verduidelijkt om welke reden de arts-adviseur van oordeel is dat deze geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor het leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling zelfs indien er geen behandeling in het herkomstland beschikbaar is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De arts-adviseur motiveerde m.b.t. de door verzoekende partij ingeroepen aandoeningen dat:

- verzoekende partij lijdt aan PTSS ;
- uit de voorgelegde medische stukken blijkt dat de beschreven aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin ;
- er actueel geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit ;
- de behandeling van de beschreven aandoening louter symptomatisch is en niet essentieel ;
- het risico op suicide van zuiver speculatieve aard blijft ;
- enkel een beslissing nopens het verblijfsrecht de impasse kan doorbreken en een conditio sine qua non is in het therapeutisch proces ;
- er actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Een verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst diende in voorliggen geval niet te worden uitgevoerd door de arts-adviseur.

Zie ook:

“Gelet op voormeld advies kan eerste verzoeker geenszins worden gevolgd, waar hij stelt dat hierin enkel een advies wordt verstrekt waarbij enkel een levensbedreigende ziekte in aanmerking wordt genomen, alsook enkel inzake de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven en dit zonder na te gaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of voor een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. In dit advies wordt immers op duidelijke wijze vastgesteld dat er actueel geen reëel risico is voor het leven en de fysieke integriteit en dat zelfs indien de behandeling niet beschikbaar is in het land van herkomst er actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling.” (R.v.V. nr. 114.097 dd. 21.11.2013)

Het loutere feit dat de verzoekende partij medische attesten heeft voorgelegd, waaruit verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Zie ook:

“De Raad wijst er op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (...) In de mate dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de arts-adviseur en meent dat zijn aandoening wel ernstig is, vraagt hij om een nieuwe beoordeling van de medische gegevens van verzoeker. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.” (R.v.V. nr. 96.101 dd. 30.01.2013)

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar eerste middel verwijst naar medische attesten, dewelke dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, noch de arts-adviseur met deze medische attesten rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing;

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het eerste middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verweerder benadrukt nog dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zijn taak is om na te gaan of de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte die ziekte kennelijk beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Aldus heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

“De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan.

Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingen-zaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze “medische filter” laat de Dienst Vreemdelingen-zaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze “medische filter” een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, DOC 53-1824, p. 4)

Gelet op de specifieke opdracht van de arts-adviseur volstaat het loutere feit dat de arts-adviseur tot andere bevindingen zou zijn gekomen dan de behandelende artsen van de verzoekende partij, op zich niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

“2.7. Het staat de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde evenwel uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer.” (R.v.V. nr. 120 673 van 14 maart 2014)

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat de arts-adviseur geen gespecialiseerde arts is, laat verweerder gelden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nergens voorschrijft dat de arts-adviseur over enig specialisme dient te beschikken.

Zie ook:

“Anders dan in het bestreden arrest met het gebruik van de woorden “dan ook” wordt voorgehouden, dient de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld. Door zulks als vereiste te stellen voor een behoorlijke feitenvinding, miskent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vastgelegde adviesbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en voegt hij in wezen aan die bepaling voorwaarden toe die niet in de wet zijn voorzien.” (R.v.St. 225.353 dd. 06.11.2013)

Verweerder benadrukt dat het niet de taak is van de arts-adviseur om na te gaan of een eventuele behandeling dewelke in België wordt verstrekt in het herkomstland kan worden voortgezet, doch wel om vanuit de specifieke controletaak na te gaan of het aangehaalde medische probleem als een ernstige pathologie kan worden beschouwd, dewelke een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een risico op een vernederende of onmenselijke behandeling, wanneer er in het land van herkomst geen behandeling beschikbaar is.

“Er moet ook worden benadrukt dat het eventuele feit dat het niveau van de zorgverstrekking in Slovakije niet vergelijkbaar is met dat in België en dat bepaalde vormen van zorgverstrekking er voor bepaalde burgers minder eenvoudig toegankelijk of beschikbaar zijn niet impliceert dat een verblijfsmachtiging om medische redenen niet kan worden geweigerd aan een uit dat land afkomstige vreemdeling. In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is immers niet vastgelegd dat verweerder dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een niveau is dat vergelijkbaar is met dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden.” (R.v.V. nr. 101.952 van 29 april 2013)

Verweerder benadrukt dat de arts-adviseur vanuit diens specifieke wettelijke opdracht evenmin gehouden is te motiveren waarom hij zou afwijken van de door de verzoekende partij voorgelegde medische documenten.

“Dienaangaande dient de Raad op te merken dat noch de formele motiveringsplicht, noch artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer verplicht om in zijn advies een uitleg te verstrekken waarom hij afwijkt van de medische documenten. De ambtenaar-geneesheer heeft enkel de in artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde verplichting.” (R.v.V. nr. 115.598 dd. 12.12.2013)

“De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: “Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”.

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden

beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.” (R.v.V. nr. 106.650 van 12.07.2013)

Verweerder laat gelden dat het onmiskenbaar de bedoeling is geweest van de wetgever dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich bij het nemen van diens beslissing zou steunen op het advies van de arts-adviseur (dat aan verzoekende partij onder gesloten omslag werd betekend samen met de bestreden beslissing).

In de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) wordt betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende gesteld:

“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschafft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook, indien hij dat noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene - bijv. de betrokken medische attesten wijzen op een kankerpatiënt in terminale fase - zou het mensonterend zijn om betrokkene nog te gaan onderwerpen aan bijkomende onderzoeken. In dit geval is het ook overbodig om het bijkomend advies van deskundigen te gaan inwinnen. Het is evenmin nodig om betrokkene te gaan onderzoeken of het advies van deskundigen te gaan inwinnen indien niet duidelijk is wat de medische situatie is van betrokkene, maar vaststaat dat de situatie niet ernstig is (bijv. het medisch attest vermeldt dat betrokkene twee dagen het bed moet houden).

In het tegenovergesteld geval, namelijk indien het attest vermeldt dat betrokkene gedurende lange tijd bedlegerig is, maar het niet duidelijk is wat zijn precieze medische toestand is, is onderzoek van betrokkene wel aangewezen.” [...]

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten.

Aldus is de kritiek als zou verzoekende partij moeten onderworpen zijn aan een medisch onderzoek, manifest ongegrond.

Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen om verzoekende partij al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend ook tot loutere beweringen en toont op geen enkele wijze aan waarom een medisch onderzoek een ander licht zou kunnen werpen op de zaak.

“De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschafft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven” (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

En ook:

“2.7. Het staat de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde evenwel uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de door de aanvrager neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Er zijn evenmin wettelijke bepalingen die voorschrijven dat de ambtenaar-geneesheer dezelfde specialisatie dient te hebben als de artsen die de voorgelegde medische attesten hebben ondertekend. Kortom: de ambtenaar-geneesheer kan zich in zijn advies beperken tot het verwijzen naar de medische getuigschriften die door de aanvrager zijn neergelegd en het is op zich

niet onzorgvuldig om zijn beoordeling van de ziekte enkel op de voorgelegde attesten te steunen.” (R.v.V. nr. 120 673 van 14 maart 2014)

En ook:

“het mogelijk gegeven dat verzoeker aanbod om een medisch onderzoek te ondergaan en nadere toelichting te verschaffen aangaande zijn medische situatie maakt niet dat de arts-adviseur wiens advies de verwerende partij gevraagd heeft, verplicht is hierop in te gaan.” (R.v.V. nr. 96.119 dd. 30.01.2013)

De beschouwingen van de verzoekende partij missen elke feitelijke en juridische grondslag.

Verzoekende partij verwijst nog naar een arrest Karim t. Zweden van 4 juli 2006 en stelt dat: “het Hof heeft vastgesteld dat, wanneer er een geestelijk gezondheidsprobleem wordt aangevoerd in samenhang met een zelfmoordrisico, er dient nagegaan te worden in welke mate het zelfmoordrisico reëel en concreet is.”

De verzoekende partij voert voorts aan dat de arts-adviseur ten onrechte besloot dat het suiciderisico van louter speculatieve aard blijft en zij verwijst hierbij naar het feit dat haar behandelende arts duidelijk aanhaalde dat er in het verleden al verscheidene zelfmoordpogingen zijn geweest. De verzoekende partij meent dat de arts-adviseur deze opmerking van haar behandelende arts enkel kan aanvaarden.

Verweerder benadrukt nogmaals dat het de arts-adviseur vrij staat om -vanuit diens specifieke controleopdracht- niet akkoord te gaan met de inhoud van de door de vreemdeling voorgelegde medische stukken, waarbij de arts-adviseur -zoals hoger reeds werd aangehaald- niet gehouden is te motiveren waarom wordt afgeweken van de door de verzoekende partij voorgelegde medische stukken.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur in het advies dd. 14.03.2014 besluit dat het voorgehouden suiciderisico louter speculatief is, ondanks de vermeende suicidepogingen, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Verzoekende partij beperkt haar voorts tot een voornamelijk theoretisch betoog dat de arts-adviseur diende na te gaan wat de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst zijn. De verzoekende partij houdt tevens voor dat uit niets zou blijken dat haar behandeling louter symptomatisch zou zijn en derhalve niet essentieel.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek benadrukt verweerder nogmaals dat het niet de taak is van de arts-adviseur om na te gaan of een eventuele behandeling dewelke in België wordt verstrekt in het herkomstland kan worden voortgezet, doch wel om vanuit de specifieke controletaak na te gaan of het aangehaalde medische probleem als een ernstige pathologie kan worden beschouwd, dewelke een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een risico op een vernederende of onmenselijke behandeling, wanneer er in het land van herkomst geen behandeling beschikbaar is.

Terwijl de arts-adviseur net motiveerde dat uit de beschikbare gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. De verzoekende partij gaat met haar kritiek volkomen voorbij aan de specifieke controleopdracht dewelke aan de arts-adviseur werd toebedeeld.

Uit artikel 9ter Vreemdelingenwet volgt dat de afwezigheid van een adequate behandeling aanleiding moet geven tot het bedoelde risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Evenwel niet elke ziekte die niet behandeld wordt, stelt een individu bloot aan een onmenselijke of vernederende behandeling. (zie R.v.V. nr. 115 921 van 18 december 2013).

Verzoekende partij toont niet aan dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk tot zijn advies is gekomen. Terwijl de arts-adviseur als enige bevoegd is inzake de beoordeling van het eerste lid van artikel 9ter vermelde risico, van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

Uit het medisch advies blijkt dat de arts-adviseur het medische dossier van de verzoekende partij op nauwkeurige en zorgvuldige wijze heeft onderzocht, doch heeft vastgesteld dat de ingeroepen aandoeningen niet voldoende ernstig zijn, en niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-attaché noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel in functie van de door verzoekende partij aangebrachte kritiek kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

“De Raad van State besluit in het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010: “Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”.

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in

een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is." (R.v.V. nr. 106.650 van 12 juli 2013)

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Gezien de duidelijke motieven van het advies van de arts-adviseur en van de bestreden beslissing waarbij de verschillende 'hypotheses' van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet besproken worden en wordt vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij niet dienstig een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9ter van de wet of van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel voorhouden.

Er wordt duidelijk gemotiveerd om welke redenen er niet is voldaan aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De arts-adviseur dient geenszins letterlijk in het advies op te nemen dat 'er een manifest gebrek aan ernst is', doch dit blijkt evenwel uit de motieven van het advies. Geenszins diende de arts-adviseur een onderzoek te doen naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing en het advies waarop deze beslissing gesteund is, maakt niet dat deze beslissing en het advies kennelijk onredelijk zouden zijn. Verzoekende partij, die niet eens ingaat op de concrete motieven ervan doch zich beperkt tot een theoretisch betoog, toont zulks niet aan.

Zie in die zin:

"Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Verzoekster laat na de motivering van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is en het advies van de ambtenaar-geneesheer bijna "misdadig" vindt, volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. In de mate dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer vraagt zij om een nieuwe beoordeling van haar medische gegevens. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.

Waar verzoekster loutere kritiek levert op het advies van de ambtenaar-geneesheer en zich beperkt tot het opnieuw verwijzen naar de voorgelegde medische stukken, slaagt verzoekster niet in om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde medisch standaard getuigschrift steunend op een foutieve feitenvinding of op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, noch dat de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft miskend.

Eveneens toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot de bestreden beslissing is gekomen." (R.v.V. nr. 107.491 van 29 juli 2013, [...])

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De verzoekende partij voert nog aan dat in een medisch attest dd. 27.12.2012 duidelijk werd aangehaald dat zij onmogelijk kan reizen. De verzoekende partij houdt voor dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omwille van een gebrek aan motivering hieromtrent een eerdere onontvankelijkheidsbeslissing dd. 08.02.2013 heeft vernietigd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 08.02.2013 werd genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, zonder dat door een arts-adviseur enig advies werd verleend. Terwijl in casu moet worden benadrukt dat de door de verzoekende partij aangehaalde medische aandoening terdege werd onderzocht door de arts-adviseur, doch dat werd besloten dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partijen ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

3.3.2. In casu verklaarde verwerende partij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en dit onder verwijzing naar een advies van een arts-adviseur van 14 maart 2014. Voormelde wetsbepaling laat toe om een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een arts-adviseur vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Er dient te worden aangenomen dat dit toepassingsgeval die gevallen omvat waarin de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn of haar land van herkomst niet kan zonder zijn of haar leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9). Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

3.3.3. De Raad onderzoekt allereerst of een afdoende motivering is opgenomen in de eerste bestreden beslissing inzake het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name de vraag of er sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit.

Verzoekende partijen betogen in dit verband dat in het door hen voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 27 december 2012 duidelijk melding wordt gemaakt van een onmogelijkheid voor eerste verzoekende partij om te reizen. Zij wijzen er op dat de Raad overging tot de nietigverklaring van de eerder tussengenenomen beslissing tot onontvankelijkheid van 8 februari 2013 inzake de thans voorliggende verblijfsaanvraag omdat over deze vermelding dat eerste verzoekende partij niet kan reizen niet werd gemotiveerd. Zij betogen dat de arts-adviseur in het kader van de thans eerste bestreden beslissing de (on)mogelijkheid voor eerste verzoekende partij om te reizen andermaal niet heeft onderzocht en heeft nagelaten hieromtrent te motiveren.

In zijn arrest nr. 118 061 van 30 januari 2014 vernietigde de Raad de eerdere beslissing tot onontvankelijkheid van 8 februari 2013 die inzake de thans voorliggende aanvraag werd genomen op volgende gronden:

“De Raad stelt vast dat in de aanvraag van 11 september 2010 die aanleiding gaf tot de beslissing van 15 februari 2012 en de daarbij gevoegde medische attesten, waaronder het standaard medisch getuigschrift, op geen enkel ogenblik melding werd gemaakt van het feit dat verzoeker niet zou kunnen reizen. Daarop concludeerde ook de arts-adviseur in zijn advies van 25 november 2011 dat “reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden”.

In de aanvraag van 27 december 2012, die resulteerde in de thans aangevochten beslissing, wordt evenwel, zoals de verzoeker terecht stelt, door zijn psychiater –die overigens ook de medische getuigschriften schreef die werden ingediend naar aanleiding van de aanvraag van 11 september 2010– onder meer gesteld dat zij haar patiënt niet bekwaam acht om te reizen gezien het risico op dissociatie door angst.

Niet alleen kan de verwerende partij dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat uit het nieuwe standaard medische getuigschrift blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd is gebleven ten aanzien van de eerdere aanvraag, bovendien is een verwijzing naar het feit dat in de beslissing van 15 februari 2012 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en dat uitgebreid werd ingegaan op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst niet dienstig. Immers, in die eerdere beslissing en het eraan voorafgaand advies werd geoordeeld dat betrokkene kon reizen, hetgeen niet werd betwist in de bij de daar besproken aanvraag gevoegde medische attesten, maar dit zou thans, blijkens het standaard medisch getuigschrift, niet langer het geval zijn. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij in haar uitgebreide repliek deze specifieke grief van verzoeker onbeantwoord laat.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is, in de besproken mate, dan ook aannemelijk gemaakt.”

De Raad stelde in een eerder arrest inzake de thans voorliggende verblijfsaanvraag aldus reeds vast dat bij deze aanvraag sprake is van een nieuw ingeroepen element, met name een volgens de behandelende psychiater onmogelijkheid om te reizen, waaromtrent een beoordeling zich opdringt.

De Raad stelt vast dat in het medisch advies van de arts-adviseur van 14 maart 2014 geen duidelijke motivering kan worden gelezen waarom de vermelding door de behandelende psychiater in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dat volgens haar eerste verzoekende partij niet bekwaam is om te reizen gezien het risico op dissociatie door angst, niet wordt weerhouden. Een dergelijke motivering drong zich des te meer op waar het voorgelegde standaard medisch getuigschrift afkomstig is van een meer gespecialiseerde arts. De Raad benadrukt dat het medisch advies waarop de eerste bestreden beslissing steunt de verzoekende partijen en de Raad dient toe te laten te begrijpen waarom de vermeldingen in de voorgelegde medische stukken niet worden aanvaard en door louter te stellen dat er geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, zonder meer, is het niet mogelijk na te gaan waarom de vermelding van een gespecialiseerde arts dat reizen niet mogelijk zou zijn, niet wordt weerhouden.

In casu dient, gelet op het gestelde in de eerste bestreden beslissing zelf, bovendien te worden vastgesteld dat verwerende partij het onderzoek naar de vraag of de betrokken vreemdeling kan reizen (nog) niet nodig heeft geacht, nu zij motiveerde dat “[e]en eventuele onmogelijkheid tot reizen zal [onderzocht worden] bij de uitvoering van een verwijdering”. De Raad benadrukt evenwel dat de vraag of de betrokken vreemdeling kan reizen zonder zijn leven of fysieke integriteit in gevaar te brengen een wezenlijk onderzoek betreft dat is vereist om te kunnen besluiten of al dan niet sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat in de eerste bestreden beslissing geen afdoende motivering is voorzien inzake de vraag of er sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, meer bepaald de vraag of eerste verzoekende partij in de mogelijkheid is om te reizen naar het herkomstland zonder haar leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen. Het verweer in de nota met opmerkingen dat, in tegenstelling tot de – vernietigde – niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 8 februari 2013, in de thans eerste bestreden beslissing de gezondheidstoestand werd onderzocht door een arts-adviseur vermag aan voorgaande bespreking en voormelde vaststelling geen afbreuk te doen.

3.3.4. Verzoekende partijen geven evenzeer aan dat geen afdoende motivering is opgenomen in de eerste bestreden beslissing wat het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft, met name de vraag of er sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf.

De Raad stelt in dit verband vast dat de gezondheidsproblematiek van eerste verzoekende partij een eerste keer voorlag bij het bestuur in het kader van de verblijfsaanvraag van 11 september 2010. Deze verblijfsaanvraag werd in eerste instantie ontvankelijk verklaard en vervolgens op 15 februari 2012 ongegrond verklaard, gelet op een advies van een arts-adviseur waarbij - wat het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft - werd geoordeeld dat het post-traumatisch stresssyndroom inderdaad een behandeling noodzaakt doch deze beschikbaar en toegankelijk is voor eerste verzoekende partij in het herkomstland. Inzake de drie vervolgens ingediende verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waaronder de thans voorliggende aanvraag van 28 december 2012, oordeelde het bestuur in eerste instantie telkenmale dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen hadden ingeroepen in vergelijking met de eerste aanvraag die leidde tot voormelde beslissing tot ongegrondheid. Zoals reeds werd geduïd, ging de Raad over tot de nietigverklaring van de inzake de thans voorliggende verblijfsaanvraag in eerste instantie genomen beslissing tot onontvankelijkheid waar – in tegenstelling tot de eerste aanvraag – in deze aanvraag melding wordt gemaakt van het gegeven dat de behandelde psychiater eerste verzoekende partij niet bekwaam acht om te reizen gezien het risico op dissociatie door angst.

De Raad benadrukt dat eerste verzoekende partij ter ondersteuning van de verschillende aanvragen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het bij haar vastgestelde posttraumatisch stresssyndroom inriep. Zoals reeds werd aangegeven, werd inzake deze aandoening in de beslissing tot ongegrondheid van 15 februari 2012 geoordeeld door een arts-adviseur dat deze aandoening een behandeling noodzaakt ter voorkoming van een reëel risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doch vastgesteld dat de vereiste medische zorgen voor eerste verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of verblijf. Thans geeft de arts-adviseur, inzake dezelfde aandoening, aan dat hij een behandeling hiervan niet noodzakelijk acht. Hij stelt dat *“een dergelijke aandoening”* ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert, de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel en het risico op suicide van louter speculatieve aard *“is en blijft”* *“ook na vermeende suicidepogingen”*. De voorziene motivering laat evenwel niet toe te begrijpen waarom de arts-adviseur thans, wat de noodzakelijkheid van de behandeling betreft ter voorkoming van een reëel risico in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tot een standpunt komt dat volledig ingaat tegen het eerder ingenomen standpunt door een arts-adviseur in de beslissing tot ongegrondheid van 15 februari 2012. Te meer nu het bestuur initieel zelf had geoordeeld dat de ter ondersteuning van de thans voorliggende verblijfsaanvraag ingeroepen elementen dezelfde zijn als deze die werden ingeroepen in de eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de nieuwe vermelding van de behandelende psychiater dat eerste verzoekende partij niet bekwaam is om te reizen niet wijst op enige substantiële verbetering van de aandoening. In een dergelijke situatie kan minstens van de arts-adviseur worden verwacht dat deze verduidelijkt waarom hij thans tot een compleet tegenovergestelde beoordeling komt betreffende dezelfde ingeroepen aandoening en de noodzakelijkheid van de behandeling ervan. Tegenstrijdige motiveringeng heffen elkaar op. In die zin is ook de motivering van de eerste bestreden beslissing wat het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft niet als afdoende te beschouwen.

3.3.5. Hoewel de arts-adviseur bij het beoordelen van de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genoemde risico's over een beoordelingsbevoegdheid beschikt en de Raad zich wat deze beoordeling betreft niet in diens plaats kan stellen, moet uit het advies van deze arts-adviseur wel afdoende blijken waarom de verschillende ingeroepen medische elementen, zoals een door de behandelde psychiater weerhouden onbekwaamheid om te reizen alsook een noodzakelijkheid tot verdere behandeling, niet worden aanvaard. De beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). In de thans voorliggende situatie waarin een dergelijke afdoende motivering niet blijkt, kan verwerende partij ook niet dienstig aangegeven, zoals zij dit doet in de nota met opmerkingen, dat verzoekende partijen geen voldoende belang hebben bij de door hen aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht.

3.3.6. Een miskenning van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht wordt aangetoond.

3.3.7. Nu niet blijkt dat werd onderzocht of eerste verzoekende partij in de mogelijkheid is om te reizen naar haar herkomstland en rekening werd gehouden met een tegenindicatie hiervoor in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van de behandelde psychiater, waarbij wordt benadrukt dat verwerende partij ten onrechte de mening is toegedaan dat een dergelijke onderzoek zich pas zou opdringen bij een eventuele tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel, dienen verzoekende partijen ook te worden gevolgd waar zij stellen dat de eerste bestreden beslissing met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is tot stand gekomen.

3.3.8. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de overige bestreden beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest, van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Verwerende partij heeft aan alle verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Nochtans is in het administratief dossier duidelijk terug te vinden dat verzoeker in de onmogelijkheid is om te reizen. Dit werd in verschillende medische attesten aangehaald en het is omwille van deze onmogelijkheid om te reizen dat Uw Raad de beslissing van 8 februari 2013 vernietigd heeft. Het minste wat verwerende partij dan ook moest doen, was hierover motiveren. Noch in de beslissing tot onontvankelijkheid, noch in het bevel om het grondgebied te verlaten wordt hierover gemotiveerd. Nochtans kan verzoeker geen gevolg geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten indien hij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Daarnaast wensen verzoekers te wijzen op het feit dat zij reeds 4 jaar in België verblijven en dat zij zich volledig geïntegreerd hebben. De kinderen gaan al jarenlang naar school en spreken perfect Frans. Hen een bevel om het grondgebied afleveren houdt derhalve een schending in van artikel 8 EVRM en van de hierna beschreven Rechten van het Kind.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...).”

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing gezien verzoekers een terugkeerbesluit hebben ontvangen in de zin van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke en administratieve instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in General Comment no° 14 (zie bijlage 2) het volgende:

“4. The concept of the child's best interests is aimed at ensuring both the full and effective enjoyment of all the rights recognized in the Convention and the holistic development of the child.”

In de noot hierbij verduidelijkt het Comité wat begrepen dient te worden onder ‘ontwikkeling’:

“The Committee expects States to interpret development as a “holistic concept, embracing the child's physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development” (general comment No. 5, para. 12).”

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

“6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

1. A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court.

2. A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.

3. A rule of procedure: Whenever a decision is to be made that will affect a specific child, an identified group of children or children in general, the decision-making process must include an evaluation of the possible impact (positive or negative) of the decision on the child or children concerned. Assessing and determining the best interests of the child require procedural guarantees. Furthermore, the justification of a decision must show that the right has been explicitly taken into account. In this regard, States parties shall explain how the right has been respected in the decision, that is, what has been considered to be in the child's best interests; what criteria it is based on; and how the child's interests have been weighed against other considerations, be they broad issues of policy or individual cases.”

“25. The obligation of the States to duly consider the child's best interests is a comprehensive obligation encompassing all public and private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities and legislative bodies involving or concerning children. ...

(b) “courts of law”

27. The Committee underlines that “courts” refer to all judicial proceedings, in all instances – whether staffed by professional judges or lay persons – and all relevant procedures concerning children, without restriction. This includes conciliation, mediation and arbitration processes.

...

“administrative authorities”

30. The Committee emphasizes that the scope of decisions made by administrative authorities at all levels is very broad, covering decisions concerning education, care, health, the environment, living conditions, protection, asylum, immigration, access to nationality, among others. Individual decisions taken by administrative authorities in these areas must be assessed and guided by the best interests of the child, as for all implementation measures.”

Paragraaf 98 voegt hier nog aan toe:

“States should establish mechanisms within their legal systems to appeal or revise decisions concerning children when a decision seems not to be in accordance with the appropriate procedure of assessing

and determining the child's or children's best interests. There should always be the possibility to request a review or to appeal such a decision at the national level. Mechanisms should be made known to the child and be accessible by him or her directly or by his or her legal representative, if it is considered that the procedural safeguards had not been respected, the facts are wrong, the best-interests assessment had not been adequately carried out or that competing considerations had been given too much weight. The reviewing body must look into all these aspects."

Deze aspecten dienen met andere woorden ten gronde getoetst te worden.

"48. Assessing the child's best interests is a unique activity that should be undertaken in each individual case, in the light of the specific circumstances of each child or group of children or children in general. These circumstances relate to the individual characteristics of the child or children concerned, such as, inter alia, age, sex, level of maturity, experience, belonging to a minority group, having a physical, sensory or intellectual disability, as well as the social and cultural context in which the child or children find themselves, such as the presence or absence of parents, whether the child lives with them, quality of the relationships between the child and his or her family or caregivers, the environment in relation to safety, the existence of quality alternative means available to the family, extended family or caregivers, etc."

Uit de verschillende medische attestaten die werden toegevoegd blijkt dat indien verzoekers aandoening niet voldoende behandeld wordt dit ernstige gevolgen kan hebben voor de veiligheid van de kinderen.

Verzoekers kinderen hebben klaarblijkelijk fundamenteel belang bij het voortzetten van verzoekers behandeling. De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met het hoger belang van de minderjarige kinderen van verzoeker en schendt bijgevolg de bovenvermelde bepalingen die het belang van het kind waarborgen, evenals de motiveringsplicht.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

4.2. Verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder vooreerst gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Los van de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, merkt de verweerder nog op dat de door verzoekende partij opgeworpen bepaling geen motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dan ook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) impliciet rekening heeft gehouden met de in voormelde bepaling opgesomde elementen waaronder de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land heeft geëerbiedigd.

De verzoekende partij verwijst in haar tweede middel tevens naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met de medische onmogelijkheid om te reizen.

Verweerder laat vooreerst gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nergens bepaalt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd nopens de in voormelde bepaling vervatte belangen.

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13

van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Voorts laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake is van een aandoening die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan niet dienstig worden betwist dat terdege rekening is gehouden met de medische situatie van de verzoekende partij.

Verweerder merkt nog op dat de verzoekende partij -indien zij de ernst van haar aandoening voldoende aannemelijk zou maken- in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011)

Zie ook:

“In casu blijkt echter nergens uit dat verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel tot terugbrenging aan een niet begeleide minderjarige vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt, zelfs met een naderhand terug opengevallen aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen, op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Voorts staat het verzoekende partij vrij om aan de verwerende partij, gelet op haar medische situatie, een verlenging van de uitvoeringstermijn van een bevel tot terugbrenging aan te vragen.” (R.v.V. nr. 106.291 dd. 03.07.2013)

De verzoekende partij voert in haar enig middel de schending aan van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU, bepaling die luidt als volgt:

[...]

Verweerder merkt op dat de algemeen theoretische beschouwingen van de verzoekende partij geenszins kunnen volstaan om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing. Het loutere feit dat de verzoekende partij voorhoudt dat het gebrek aan medische behandeling tevens ernstige gevolgen kan hebben voor haar kinderen, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan het gedegen advies van de arts-adviseur, die op 14.03.2014 vaststelde dat er zelfs zonder behandeling in het herkomstland geen risico is op een vernederende of mensonterende behandeling.

De verzoekende partij houdt nog voor dat voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU moet verwezen worden naar artikel 3 IVRK, doch dienaangaande merkt verweerder vooreerst op dat het IVRK geen directe werking heeft en dat de verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden onzegd.

“Tevens dient te worden opgemerkt dat art. 3.1 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan worden ingeroepen betrekking heeft op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoeker en dus geen maatregel is die specifiek t.a.v. zijn minderjarig kind wordt genomen.

Art. 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo worden geïnterpreteerd dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

Ten overvloede kan erop gewezen worden dat zelfs indien artikel 3 van het kinderrechtenverdrag toepasbaar zou zijn, deze verdragsbepaling enkel betrekking heeft op de maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. De bestreden beslissingen hebben enkel betrekking op verzoekster en betreft dus geen maatregel die specifiek ten aanzien van zijn kind wordt genomen.

In zoverre verzoeker zich beroept op art. 9 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden gesteld dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering m.o.o. precisering of vervollediging noodzakelijk

is. deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (R.v.St. nr 76.554 dd. 21.10.1998, R.v.St. nr. 97.206 dd. 28.06.2001)." (uit R.v.V. nr 5.925 dd. 18.01.2008)

Los van de vraag naar de directe werking van artikel 3 van het IVRK, benadrukt verweerder nogmaals dat uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding grondig en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de medische situatie van de verzoekende partij, zodat niet zonder meer kan worden voorgehouden dat de kinderen er belang bij zouden hebben dat de behandeling van de verzoekende partij in België wordt voortgezet.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij in haar tweede middel nog verwijst naar haar integratie, benadrukt verweerder dat de verzoekende partij gebruik dient te maken van de geëigende procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, indien zij meent op grond van haar langdurig verblijf en integratie tot verblijf te moeten worden gemachtigd.

De verzoekende partij voert in het middel de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verweerder laat gelden dat de in casu bestreden beslissingen werden genomen ten aanzien van alle leden van het kerngezin van de verzoekende partij, zodat niet dienstig kan worden ingezien op welke wijze de voormelde verdragsregel zou geschonden zijn door het nemen van de bestreden beslissingen.

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwrict'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

In elk geval dient te worden benadrukt dat de gebeurlijke sociale en/of zakelijke relaties dewelke de verzoekende partij in België zouden hebben opgebouwd, niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren.

"Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824)." (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

4.3. Verzoekende partijen betogen onder meer dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gegeven met miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij wijzen op de onmogelijkheid om te reizen die in hoofde van een van de gezinsleden werd vastgesteld door de behandelde psychiater.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht dat het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen onder meer op 28 december 2012 een verblijfsaanvraag hebben gericht tot het bestuur om op medische gronden te worden gemachtigd tot een verblijf. Zij beriepen zich aldus tegenover het bestuur op gezondheidsproblemen in hoofde van een van de gezinsleden die volgens hen een terugkeer naar het herkomstland van het gehele gezin verhinderen. Deze aanvraag werd in eerste instantie onontvankelijk verklaard omdat geen nieuwe elementen werden ingeroepen in vergelijking met eerdere verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en vervolgens – na een vernietigingsarrest van de Raad – middels de thans eerste bestreden beslissing alsnog opnieuw inhoudelijk onderzocht doch afgewezen.

Uit de beslissingen tot verwijdering zoals deze thans voorliggen, kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij. Verder dringt de vaststelling zich op dat reeds werd vastgesteld dat er grond is tot nietigverklaring van de thans eerste bestreden beslissing. Deze beslissing moet derhalve worden geacht nooit te hebben bestaan en niet langer voorhanden te zijn in het rechtsverkeer. Niettegenstaande dat dient te worden aangenomen dat in het kader van de verblijfsaanvraag van 28 december 2012 sprake was van een nieuw element inzake de ingeroepen gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij blijkt derhalve niet dat dit element reeds inhoudelijk werden beoordeeld in een beslissing van het bestuur.

In deze omstandigheden dienen verzoekende partijen te worden bijgetreden in hun stelling dat verwerende partij in gebreke is gebleven te voldoen aan de op haar rustende plicht overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregelen rekening te houden met de gezondheidstoestand van een van de gezinsleden.

De Raad benadrukt in dit verband ook dat verwerende partij niet betwist dat er, wat de verzoekende partijen betreft, sprake is van een gezins- of familieleven. Niettegenstaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet spreekt over gezondheidsproblemen van familieleden waarmee rekening dient te worden gehouden, houdt deze bepaling wel in dat evenzeer rekening dient te worden gehouden met het gezins- of familieleven in België. Dit impliceert dat in voorkomend geval eveneens rekening dient te worden gehouden met bepaalde hinderpalen op medische gronden die in hoofde van een van de gezins- of familieleden kunnen bestaan om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beoogt immers te voorzien in een doeltreffende bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. De vraag naar het voorhanden zijn van hinderpalen voor het verderzetten van dit gezins- of

familieleven elders, zoals bepaalde gezondheidsproblemen in hoofde van één van de gezins- of familieleden, is aldus relevant.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden aangenomen dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gegeven met miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waar de nieuwe elementen inzake de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij niet in rekening zijn gebracht en waar aldus evenmin blijkt dat de verschillende aspecten die spelen inzake een effectieve bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven in rekening zijn gebracht door het bestuur. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. De mogelijkheid om een verlenging van de termijn van een verwijderingsmaatregel te vragen, doet geen afbreuk aan de verplichting die op verwerende partij rust gelet op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van een dergelijke verwijderingsmaatregel.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS